

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8237 van 29 februari 2008
in de zaak RvV X/ II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Soedanese nationaliteit, op heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2007 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 19 september 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Op 3 oktober 2007 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch bevindt betrokkene zich binnen de criteria die toelaten hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. Betrokkene haalt aan dat er een beroepsprocedure bij de Raad van State lopende is tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2006. Dit beroep tot nietigverklaring werd ingediend op 12

september 2006, zijnde voor de inwerkingtreding op datum van 1 december 2006 van de procedure van toelating, zoals bepaald in artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Het betreft in betrokkenes geval echter geen cassatieberoep aangezien een cassatieberoep voor de wetswijziging uitsluitend een beroep bij de Raad van State tegen een weigering van de VBV was, en het in dit geval om een beroep bij de Raad van State tegen een weigering van het CGVS gaat. Bijgevolg kan betrokkene niet vrijgesteld worden van de hierboven vermelde voorwaarde.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet. Verzoeker stelt dat hij anders liet gelden, namelijk dat hij een bewijs van identiteit gevraagd had op 26 juni 2007 aan de ambassade van Soedan in België. Hij bracht hiervan bewijs bij, namelijk via faxbericht van 26 juni 2007. Verzoeker lichtte toe dat deze aanvraag aan de ambassade van Soedan nog niet werd beantwoord. Verzoeker stelt dat hij bijgevolg op een geldige wijze aantoonde dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoeker stelt dat hij zich heeft beroepen op artikel 9 bis, §1, laatste lid en niet op de voorwaarde die de gemachtigde aanhaalt in zijn bestreden beslissing. In de huidige stand van de procedure brengt verzoeker een getuigschrift van woonst bij om zijn identiteit aan te tonen.

2.2. De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt onvoldoende toegelicht zodat er, wat dit onderdeel betreft, geen sprake is van een middel.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch bevindt betrokkene zich binnen de criteria die toelaten hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Betrokkene haalt aan dat er een beroepsprocedure bij de Raad van State lopende is tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2006. Dit beroep tot nietigverklaring werd ingediend op 12 september 2006, zijnde voor de inwerkingtreding op datum van 1 december 2006 van de procedure van toelating, zoals bepaald in artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Het betreft in betrokkenes geval echter geen cassatieberoep aangezien een cassatieberoep voor de wetswijziging uitsluitend een beroep bij de Raad van State tegen een weigering van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen was, en het in dit geval om een beroep bij de Raad van State tegen een weigering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat. Bijgevolg kan betrokkene niet vrijgesteld worden van de hierboven vermelde voorwaarde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing niet dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart. Hij beperkt zich in zijn betoog in essentie tot het opwerpen dat hij op een geldige wijze aantoonde dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Het komt toe aan verzoeker om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In casu werd bij de aanvraag een getuigschrift van woonst gevoegd. Dit is geen identiteitsdocument. Verzoeker gaf in zijn aanvraag slechts volgende uiteenzetting betreffende zijn identiteit:

“De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde de identiteitsgegevens van verzoeker niet in twijfel te trekken.”

Bij de aanvraag voegde verzoeker een brief van 26 juni 2007 gericht aan de ambassade van Soedan te Brussel toe, waarin hij het volgende verklaarde:

“Mag ik U vriendelijk verzoeken mij (...) een bewijs van identiteit te willen toezenden? Dit attest zal door cliënt worden aangewend om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 e.v. van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in te dienen. De kosten zullen dadelijk vereffend.”

Verzoeker betoogt dat hij “toelichtte dat de aanvraag aan de ambassade van Soedan nog niet werd beantwoord”. Dit blijkt niet uit de aanvraag van 19 september 2007 en mist derhalve feitelijke grondslag. De onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven blijkt niet uit het louter versturen van een brief aan de ambassade van Soedan. Minstens dient er sprake te zijn van herhaaldelijk onbeantwoord contact met de ambassade of moet uit het antwoord van die ambassade blijken dat het onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Noch uit de aanvraag, noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker na het versturen van de brief aan de ambassade van Soedan nog contact met de ambassade heeft gezocht. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het enig middel is niet gegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT

M. MILOJKOWIC